

Det foreslås, at værnsreglen i 1. pkt. bevares. Ligeledes foreslås undtagelsen i 2. pkt. bevaret, men da der nu er tale om en ubegrænset mulighed for underskuds-fremførsel, må der, for at undgå misbrugssituationer, kræves, at der kun kan ske underskuds-fremførsel for underskud, der er opstået, mens moder- og datterselskabet har været sambeskattet med hinanden. På denne måde undgås det, at selskaber, der har været sambeskattede, stilles hverken ringere eller bedre ved en fusion. Reglen vil kræve, at der sker en opgørelse af selskabernes underskud, når de bliver sambeskattet, således at der bliver vandtætte skotter mellem underskud, der opstod før sambeskatningen og underskud, der er opstået efter. Det vurderes, at dette ikke vil medføre nogen problemer, da dette krav i forvejen stilles til de selskaber, der skal sambeskattes.

Endelig indebærer ændringen, at underskud efter kulbrinteskatteloven vil blive behandlet på samme måde som »almindelig« underskud, jf. det foreslåede 3. pkt.

Til nr. 3

Der foreslås en lempelse af betingelserne for skattefri spaltning. Ved spaltning forstås enten, at et selskab ophører i forbindelse med, at dets aktiver overføres til to eller flere selskaber eller, at et selskab udskiller en eller flere grene af sin virksomhed til andre selskaber mod, at aktionærerne i selskabet modtager aktier i de modtagende selskaber.

Det er på samme måde som ved fusion fastsat, at selskabsdeltagerne i det indskydende selskab som vederlag for transaktionen skal vederlægges med aktier eller anparter i det modtagende selskab og en kontant udligningssum på højst 10 pct. af værdipapirens værdi. En eventuel kontant udligningssum beskattes efter aktieavancebeskatningsloven, men ved en spaltning, hvor det indskydende selskab ikke ophører, beskattes kontantvederlaget som udbytte på samme måde som ved en nedskrivning af aktiekapitalen, jf. fusionslovens § 15 b, stk. 4.

Som ved aktieombytning og fusion er der ikke nogen reel begrundelse for at opretholde maksimalgrænsen for kontantvederlæggelse. Det foreslås derfor at ophæve den maksimale grænse på 10 pct. for kontantvederlæggelse, og at vederlaget til aktionærerne i det indskydende selskab skal bestå af aktier i det eller de modtagende selskab(er) og eventuelt en kontant udligningssum. Sammensætningen af vederlaget for en skattefri spaltning kan herved frit vælges, dog således at der skal ske vederlæggelse af mindst én aktionær med én aktie i det modtagende selskab eller med én

aktie i hvert af de modtagende selskaber, hvis der er flere modtagende selskaber.

Ved en spaltning gælder det såkaldte pro rata-krav, hvilket vil sige, at aktionærerne skal modtage aktier i de modtagende selskaber i forhold til deres indbyrdes ejerforhold i det indskydende selskab. Dette gælder også i henseende til en eventuel kontant udligningssum. Efter de gældende regler kan der ikke som ved en fusion og aktieombytning ske skævdeling mellem aktionærerne, og der er således ikke mulighed for at dele et selskab mellem eksempelvis to eksisterende aktionærer. En tilladelse til skattefri spaltning vil som udgangspunkt blive givet med vilkår om 3 års ejertid af de modtagne aktier, hvis der er risiko for, at aktionærerne i det indskydende selskab efterfølgende vil foretage en opdeling af selskaberne, som vil forrykke det hidtidige indbyrdes ejerforhold. Vilkåret begrundes med, at fusionslovens (90/434/EØF) krav om pro rata-fordeling i modsat fald vil blive omgået.

Formålet med pro rata-kravet synes ikke i alle tilfælde beskyttelsesværdigt. Bevæggrundene for to eller flere aktionærers ønske om at dele et selskab mellem sig, kan være mange og forskellige, eksempelvis generationsskifte, løsning på samarbejdsvanskeligheder og driftsmæssige årsager.

Samtidig medfører pro rata-kravets forbud mod skævdeling, at forslaget om ophævelse af maksimalgrænsen for kontantvederlag ved spaltninger ikke får samme effekt som ved fusion og aktieombytning. Formålet med ophævelsen af maksimalgrænsen for kontantvederlag er at indbygge en stor grad af fleksibilitet i reglerne, hvilket pro rata-kravet er til hinder for, idet der ikke kan ske skævdeling mellem aktionærerne.

Det foreslås derfor at ophæve pro rata-kravet, således at der er mulighed for, at to eller flere aktionærer ved en skattefri spaltning kan opdele et eksisterende selskab mellem sig. Det er herefter de hidtidige aktionærers eget valg, hvordan de vil vederlægges, og i hvilke selskaber de efter spaltningen ønsker at være aktionærer, forudsat at der gives tilladelse til de skattefri dispositioner. Det er efter forslaget en betingelse, at vederlæggelsen af aktionærerne sker i samme forhold som hidtil. To aktionærer, der ejer henholdsvis 40 og 60 pct. af et selskab, skal således vederlægges i forholdet 40:100 og 60:100, men vælger selv, om de begge ønsker at være aktionærer i det eller de modtagende selskab(er).

Anskaffelsessummen for aktierne i det eller de modtagende selskaber fastsættes til den oprindelige anskaffelsessum for aktierne i det indskydende selskab. Anskaffelsessummen for aktierne i det indskydende selskab skal derfor fordeles på aktierne i det el-